

Ксенка Гасай. **Королева драми.** — Київ: Видавництво «Капібара:», 2024. — 160 с. (Серія «Пригоди Ксені Сороки»)

ISBN 978-617-7792-60-3

У першій книзі серії «Пригоди Ксені Сороки» молода акторка Ксеня працює у маленькому провінційному театрі, і, здавалося, ніщо не зможе розбурхати її розмірене, не багате на події життя. Але якось дівчину втягують у безглуздий розіграш, що призводить до цілої низки дивних і драматичних подій. Шукаючи вихід зі скрутної ситуації, наївна Ксеня зіштовхується із шокуючими і небезпечними сторонами світу за лаштунками.

Усі права застережено. Жодну частину цього видання не можна копіювати, публікувати чи поширювати без письмового дозволу автора та видавництва.

ISBN 978-617-7792-60-3

© Ксенка Гасай, текст, 2024
© Видавництво «Капібара:», 2024

«Якого біса понесло мене на цю галеру?! Я тут уб'юся зараз!»

...застогнала про себе Ксеня і знову перечепилася через щось типу фанерного паркана. Який смисл було пертися темною сценою, коли до примерок веде прекрасний хід через підвал?! Задалеко їй обходити, бачте! Принцеса! Десь там удалині крізь нещільно причинені двері пробивалося світло, але до цього примарного орієнтиру ще піляти й піляти!

Нарешті, дійшовши десь до середини, вона нашттовхнулася на щось гостре, велике й настобурчене. Ще й нога боляче заплуталася у дроті! Здуріти можна, монтувальники зовсім страх втратили.

Згадуючи нечистого в усіх його проявах і відмінках та потираючи подряпане плече, Ксеня навпомацки обійшла несподівану перешкоду і дрібними кроками подибала далі, але питання, що ж це таке, не давало спокою. Проклинаючи себе за недоречну цікавість, вона зупинилася. Треба все ж таки

присвітити й глянути, що це за шпичаста фігня тут викотилася — ніби у виставі такого не було.

Ксеня довго порпалася в сумочці та кляла вздовж і впоперек того, хто вигадав цей жіночий аксесуар, а потім таки примудрилася відкопати запальничку. Ох, хоч би пожежник не засік! Тремтливий вогник вихопив з темряви величезну страхітливу конструкцію. Хоч на підлозі та виглядала незвично, Ксеня майже відразу здогадалася, що це так зване «сонце», яке зазвичай висіло під стелею.

Невідомо, у якому стані зміненої свідомості перебував декоратор, коли його клепав, але воно було зроблене у вигляді довгих металевих пік, що стирчали з круглої серцевини. Між собою актори називали це страшидло «їжаком», і от зараз «їжак» красувався по центру сцени, тьмяно поблискуючи. А це що біліє між голками, намертво встромленими в дошки... таке світле, схоже на мішок? Реквізит чи що?..

Полум'я по-свинськи обпікало пальці, але Ксеня вже цього не відчувала. Світле і м'яке невідоме «щось» поступово набувало рис... людини? Так! Голова і верхня частина тулу-

ба сховалися під декорацією, але виднілися неприродно заламані ноги, наче в ляльки. З-під голок, там, де мала бути голова, витікало щось чорне, схоже на фарбу.

Ксеня стояла і дивилася. У мозку не було жодної думки, у вухах ритмічно бив дзвін. Ні, одна безглузда фраза все ж крутилася і крутилася, ніби заїжджена платівка: «Якого біса понесло мене на цю галеру...».

• 2 •

За два дні до...

Якийсь чоловік біг полем, а над ним кружляв величезний птах. У дзьобі птах тримав шмат чорної тканини, що тріпотіла на вітру. Чоловік тікав щодуху, з відчаєм поглядаючи вгору, а птах опускався все нижче і нижче... Ось утікач впав на землю, із жахом затуляючи голову руками від гострих пазурів, що висіли просто над ним. Ще мить — і птах кинув на чоловіка чорну шмату. Накритий з головою, нещасний несамовито забився, намагаючись

звільнитися! Але рухи ставали все повільнішими, все слабшими... І от він уже завмер темним горбочком, який злився із землею. І все це супроводжувалося низьким фортепіанним акордом.

Раптом, перебиваючи всі звуки на світі, пролунав страшенний скрегіт! Звичайно, це Моцарт. Ксеня ніяк не могла виринути з дивного сну, у вухах досі гудів нескінченно низький звук, але Моця не вгавав і дряпнув двері з новою силою.

— Моцарт! — Ксеня спробувала надати голосу суворості й при цьому не прокинутись. Але на Моцю це не справило ніякого враження, він розбігся і нарешті проломив супротив. Двері з розмаху бахнули об стіну, Ксеня почула стукіт пазурів підлогою, а потім часте дихання над самим вухом.

«Нахабна руда морда!» — сонно констатувала вона, при цьому в її долоню, що виглядала з-під ковдри, по черзі тицялися то шовковиста шубка, то мокрий ніс неспокійного собакена. Що робити, треба прокидатись... Однак відчуття тривоги міцно вкоренилося в голові й ніяк не хотіло зникати. Який же дурний сон!

— Ну що, скотиняко? Голодний? — врешті-решт Ксеня розплющила очі і ясно побачила руде з підпалом нахабне створіння, яке вже поставило брудну лапу на постіль. — Добре вже, перемиг! Встаю! Але про сосиску не мрій. Це до Льончика, він у нас куркуль...

Моцарт був справжнім театральним собакою. Декілька років тому, взимку, до Боді-піаніста прийшов приятель з філармонії і приніс із собою маленький писклявий згорток. Щеня замерзало в підворітті, припорошене снігом.

Зрозуміло, що тваринку всиновили, тобто усобачили всім гуртожитком. Кличку вона отримала теж спільними зусиллями, переважно з подачі Бодічки — як з'ясувалося, песик реагує на будь-яку музику голосним виттям. І от минув час, і щеня перетворилося на красивого, кудлатого і вже трохи схильного до повноти собаку. Оскільки ніхто не знав, їв він чи ні, то паршивця годували при кожній зустрічі на кухні.

— Ах ти ж паразит мій... — Ксеня спустила босі ноги на підлогу й чухала Моцю за вушками. Той аж повискував від надмірних старань хазяйки. За цією корисною справою і застав її стукіт у двері.

— Ну?! Хто там ще?

У напіввідчинені двері просунулася білява голова. Льончик, звичайно! Побачити його зранку, коли ти ще сонна й не готова до боротьби, — погана прикмета: Льончик був яскравим холериком і, за сумісництвом, провідним актором їхнього маленького театру. «Зараз почнеться!» — незадоволено подумала Ксеня і приготувалась до скандалу.

— Ксень! Ну я все розумію — репете там і таке інше... Але так не можна! Холодильник спільний! Ти б хоч заглядала туди іноді!

— Боже мій! Що там, в цьому «спільному холодильнику»? Не лякай мене! — Ксеня витріщила очі від жаху. — Бомба? Все вибухнуло і твої пречудові сосиски рознесло по всій кухні? Що?!

Льон підібгав губи.

— Там твій суп, якому, судячи з усього, вже тижні зо два! І який засмердів всі інші продукти! Я тепер узагалі нічого їсти не можу!.. — він почав заспокоюватись, як і належало справжньому холерику. — І припини дорікати мені цими сосисками. Хочеш — їж! Тільки прибери ту гидоту! Ти ж дівчинка! Як ти взагалі збираєшся заміж виходити?!

Із цими словами Льончик ефектно ретирувався. Добре ще, не вклонився. «Нічого, скоро припреться з вибаченнями, істеричка!» Ксеня з розумінням ставилася до вибухів його темпераменту. Врешті-решт Льон був чи не єдиним, з ким вона ще могла нормально спілкуватися. Його прямота була рідкістю серед театрального люду, симпатичного, пустотливого, але трохи гнилуватого.

— Гм... Заміж? Я й не збираюсь, дякувати богу... — сказала Ксеня вже сама собі, — мені й так непогано... Правда, Моць?

Моця, ніжний слух якого не виносив крику, визирав з-під столу. А на столі... І тут вона побачила годинник! До зборів лишалося дванадцять хвилин! Думки проносилися, немов у прискореній перемотці. От хто він після цього?! Міг же розбудити!!! Ще й розбірки влаштував! Яке це щастя, що гуртожиток поряд з театром...

Ксеня миттєво змінила піжаму на шорти з футболкою і підлетіла до дзеркала. Звідти на неї зиркнуло дівчисько з рудими неслухняними кучерями, все в ластовинні, невеличкого зросту... якщо чесно, більше схоже на пацана. Вона спробувала хоч якось розчесати